

## Конспект лекції 4.4 - Лідер із глобальною місією (Частина 2)

Більшість із нас приділяє весь свій час справам, які знаходяться прямо перед нашими очима, усьому тому, що потрібно зробити зараз. Якоюсь мірою це може бути й непогано, тому що ми намагаємося встигнути виконати все, що необхідно нам. Але при цьому нам не можна забувати про велику картину, картину всього того, що відбувається в цьому світі, і має відбуватися за нашої участі. Ми розуміємо, що перед нами великий Бог, який бажає, щоби весь світ пізнав Його. Христос бажає, щоб у Нього були учні з усякого народу. Ми знаходимося тут не для того, щоб збудувати мега церкву не для того, щоб виконати якусь справу, одну, другу, третю.

Ми тут для того, щоб догоджати Йому. І ми повинні ставити Богові запитання:” Господи, що Ти хочеш від мене? Якою Ти бачиш Свою церкву? Я знаю, якою б я хотів бачити свою церкву, але Ти, Господь, яку церкву хочеш бачити Ти?” З Писання ми з вами розуміємо, що Він бажає бачити церкву, як єдину молитовну групу, Він бажає бачити церкву єдиною сім'єю, Він бажає бачити церкву, що перебуває в Слові Божому, що збирається для хліболамання навколо Господнього столу. І це стосується помісної церкви, але Господь каже, що Він бажає бачити віруючих людей у кожному народі, Він бажає, щоб світло Христове засяяло скрізь. І, можливо, практично все місто відкине Його, але в ньому буде хоча б невелике світло - група християн, що істинно і щиро поклоняються Йому, які несуть Його Слово людям. І оскільки ми з вами розуміємо, що саме цього бажає Бог, нам потрібно дуже серйозно поставитись до цього. І, коли я розмірковую про це важливе завдання, я зізнаюся собі й сьогодні зізнаюся вам, що я не маю відповідей на всі запитання. І я розумію, що мені тут потрібна допомога, тому що я дійсно бажаю, щоб церкви мали правильні пріоритети, щоб служіння відбувалося і локально, і глобально. Нам важливо самим правильно розуміти й важливо надихати наші церкви, важливо не забувати про нашу найголовнішу місію, тому що завжди будуть ті люди, хто ще не спасений, не прийняв Христа. І наше завдання донести їм Євангельську Звістку, щоб вони принаймні її почули.

Так, щоденні завдання важливі. Але, як поєднувати щоденні та глобальні завдання? Це і для мене завжди велике, важливе питання. Церкви надсилають місіонерські групи до короткострокових поїздок. І наша церква надіслала місіонерів на Філіппіни, і, можливо, вони залишаться там назавжди. Цілком імовірно, що Господь не дає завдання одному пасторові зайнятися всією місіонерською роботою. Очевидно, що Господь закликає кожного віруючого на місіонерське служіння. Він кличе кожного з нас, дає завдання, дає духовні дари. Хоча я розумію, що не зможу в житті досягти

всього, зробити всю працю, але я дуже хочу, щоб не випустити з поля зору це головне доручення, залишене Господом.

І звичайно ж, у всій цій роботі одного розуму мало, давайте разом молитися, разом розмірковувати про те, як ми можемо зробити більший внесок для придбання учнів Христа по всьому світу, як ми можемо підтримати руки тих, хто вже працює на цій ниві. Наша церква вже підтримує служіння кількох місіонерських організацій. Але я розумію, що Господь має ще багато нового. Господь має великі плани для нас, тому не забуваймо про це найважливіше завдання. Я вірю, що це велике доручення - набувати учнів із будь-якого народу, певною мірою відкриває нам те, що знаходиться в Божому серці. Тому, що ми, читаючи Писання, бачимо, що “Господь не бажає, щоб хтось загинув, але щоб усі прийшли до пізнання істини”. Господь любить усіх людей і бажає їм добра, але я також розумію, що благовістя йде і нам на користь. І якщо ми не помічаємо того, що відбувається в нашому світі, ми можемо впасти в суперечки та сваритися з незначних питань і до того ж ми маємо величезну користь, якщо думаємо і чинимо так, як Сам Бог, якщо маємо ті самі бажання, якщо наше серце б'ється в унісон із серцем Божим.

Ми з вами добре знаємо, як Бог ставиться до сиріт, вдів, незаможних, тих, хто перебуває в горі та стражданнях. Псалом 68 вірш 6 називає Бога Отцем сиріт і суддею вдів. Цього тижня ми читали послання Якова перший розділ, 27 вірш говорить про істинну віру, про істинну релігію, яка прийнятна Богу:” 27 Чиста й непорочна побожність перед Богом і Отцем оця: зглянутися над сиротами та вдовицями в утисках їхніх, себе берегти чистим від світу.” Ісая в 58 розділі говорить про те, що Богові неважливо, як саме ви постите, якщо при цьому ви не дбаєте про бідних. Бог не буде вас слухати, якщо ви матимете неправильні стосунки з людьми, не дбатимете про їхні потреби. Уявляєте, втрачена величезна кількість молитов, десятки, а може, й сотні годин витрачені даремно і все це, тому що в Батьківському серці є так багато любові та турботи для тих, хто потребує, для тих, хто беззахисний. Впевнений, що багато хто з нас має таке ж серце, багато хто з вас знає радість, коли ви стаєте батьком для тих, хто не має батька. Це радість - прийняти на себе таку роль і представляти для них Небесного Батька.

Також роздуми про те, що відбувається в цьому світі, відволікають мене від ремствування та невдоволення. І знову скажу, що потрібно правильно співвідносити те, що відбувається тут і зараз, з тим, що відбувається в цьому світі. Уроки, лекції та інше дійсно важливі, але в той самий час, коли ми з вами після обіду зручно влаштувалися в цій кімнаті, в цей самий момент є матері, які бачать, як вмирають їхні діти. І, ймовірно, до цього померла ще одна, дві їхні дитини. Люди вмирають з голоду, трапляються

насильства, війни, люди шукають чисту питну воду і не можуть знайти її ніде! Коли я згадую це, то розумію, що частенько, зациклюючись на своїх звичайних речах, своїх проблемах, я починаю сильно турбуватися, якщо раптом моя машина почала видавати дивні звуки. І в мить мій розум, всі мої думки спрямовані саме на це. Але, коли я розумію, що в цей момент хтось потерпає від насильства, можливо, якусь дитину продають у рабство, коли згадую, що хтось живе на смітнику постійно. Як я можу скаржитися на те, що після церковного зібрання мені доведеться прибирати у власному домі або на те, що мені завтра доведеться о 6-й ранку вставати для того, щоб поїхати та поговорити з кимось? І питання стосується не лише тих, хто має недолік, хто голодний. У нашому світі від насильства та гонінь потерпають і наші брати та сестри! Це відбувається прямо зараз! Велика кількість християн зазнає гонінь, і як же я можу так багато турбуватися про свої щоденні проблеми, коли Біблія каже нам пам'ятати про інших людей, які перебувають у скорботах? Послання до Євреїв 13 Розділ 3 вірш: “з Пам'ятайте про в'язнів, немов із ними були б ви пов'язані, про тих, хто страждає, як такі, що й самі ви знаходитесь в тілі.”. Коли тут говориться пам'ятати в'язнів, то не має на увазі всіх людей, які знаходяться в карцері. Тут йдеться про віруючих, які переслідуються, яких переслідують просто за те, що вони звертаються до Ісуса Христа, страждають за свою віру. Пам'ятайте про ваших братів і сестер, які перебувають у гоніннях, і в потребах, начебто це - частина вашого тіла! Ви ж не забуваєте ваш хворий палець і ніколи не забудете про свою поламану ногу. Між вами та вашим тілом є природний зв'язок! Також і між нашим Церковним Тілом, Тілом Христа має бути цей живий зв'язок, має бути співчуття, співпереживання та підтримка. Я знаю, що деякі з вас бачили, як відрубують людям голову, деякі з нас бачили розп'яття. Безперечно, це жахливе видовище, це страшна картина, велике зло! Я бачив людей, які мають багато шрамів від побоїв, від того, що зробили з ними через їхню віру в Христа. Я розумію - це ж мої брати та сестри! І як мені легко буває відвернути погляд від їхніх страждань, від їхніх ситуацій і перемикнутися на свої власні, дрібні незручності й потім нарікати на всяку дрібницю, скаржитися або сваритися з іншими з будь-яких дрібниць. І все це в той час, коли з іншими трапляються такі лиха! І ось тут, коли ми згадуємо про те, в чому полягає наша найбільша місія, то починаємо розуміти, що наше життя не таке вже й погане. Я перестаю скаржитися на свого начальника, на всі інші труднощі в моєму житті, тому що я натомість бажаю сфокусувати свій погляд, свої думки на тому, що відбувається у цьому світі. Я повинен звертати увагу на те завдання, яке поставив переді мною Господь.

І, замість цього, краще я докладу додаткових старань на своїй роботі, щоб допомогти комусь за океаном, підтримати когось, можливо, вирити ще одну криницю з чистою водою або зробити щось інше, до чого покличе мене мій Господь, щоб вплинути на життя більшої кількості людей в інших

країнах, щоб привести їх до Христа. Що б не відбувалося, нам важливо пам'ятати тих, хто страждає, важливо пам'ятати гнаних, важливо пам'ятати людей, які гинуть без Христа.

Сьогодні в наших зібраннях часто відбувається так, що ми з вами забуваємо або не бажаємо говорити про якесь страждання, що відбувається в цьому житті або про вічність, забуваємо говорити про вічний суд. Скажу просто, читайте те, що написано у вашій Біблії, розмірковують та говоріть про це! У Євангелії від Луки в 16 розділі є оповідання, деякі називають його приповістею, але не схоже, щоб це була приповідь, тому що Христос ніколи не використовував особистих імен у приповідях. У Євангелії від Луки 16 розділ з 19 вірша оповідається:” 19 Один чоловік був багатий, і зодягався в порфіру й віссон, і щоденно розкішно бенкетував.

20 Був і вбогий один, на ім'я йому Лазар, що лежав у воріт його, струпами вкритий,

21 і бажав годуватися кришками, що зо столу багатого падали; пси ж приходили й рани лизали йому...

22 Та ось сталось, що вбогий умер, і на Авраамове лоно віднесли його Анголи. Умер же й багатий, і його поховали.

23 І, терплячи муки в аду, звів він очі свої, та й побачив здаля Авраама та Лазаря на лоні його.

24 І він закричав та сказав: Змилуйся, отче Аврааме, надо мною, і пошли мені Лазаря, нехай умочить у воду кінця свого пальця, і мого язика прохолодить, бо я мучуся в полум'ї цім!... 25 Авраам же промовив: Згадай, сину, що ти вже прийняв за життя свого добре своє, а Лазар так само лихе; тепер він тут тішиться, а ти мучишся.

26 А крім того всього, поміж нами та вами велика безодня поставлена, так що ті, що хочуть, переходити не можуть ізвідси до вас, ані не переходять ізвідти до нас.

27 А він відказав: Отож, отче, благаю тебе, щоб його ти послав у дім батька мого,

28 бо п'ятьох братів маю, хай він їм засвідчить, щоб і вони не прийшли на це місце страждання!

29 Авраам же сказав: Вони мають Мойсея й Пророків, нехай слухають їх!

30 А він відказав: Ні ж бо, отче Аврааме, але коли прийде хто з мертвих до них, то покаються.

31 Йому ж він відказав: Як Мойсея й Пророків не слухають, то коли хто й із мертвих воскресне, не йнятимуть віри!». Історія продовжується далі, але є те, на що хочу звернути увагу: моя думка полягає в тому, що ми постійно намагаємося уникати подібних уривків. Яюсь намагаємося

пояснити їх, адже Ісус Христос говорить про цю тему неодноразово, ми намагаємося не говорити про плач, про скрегіт зубів, а про це говорить Сам Христос. Він використовує настільки наочні та зрозумілі приклади. Наприклад, повернення пана з весілля, несподівано і з відповідною відплатою кожному: чи то нагорода, чи то бичування. Чи міг Христос використати інші терміни? Звичайно, міг би, якби вважав за потрібне! Але в прочитаній історії Він говорить про двох людей, які померли, і один потрапляє в таке жахливе місце, де постійні муки, вогонь, і все його бажання полягає в тому, щоб хтось хоча б свій палець намочив і охолодив кінчик його язика. "Я прошу лише про маленьку милість, щоб хоча б крапельку води мені дали". Але відповідь така: «Якби я навіть захотів, між нами велика прірва. Зараз це неможливо, а ти вже мав шанс».

Звичайно, я не хочу закликати вас говорити тільки про пекло, начебто немає жодних інших Писань. Звичайно ж ні! Але відкидати його, забувати про вічний суд, применшувати цю частину вчення Ісуса Христа, ні в якому разі не можна! Ісус Христос, апостоли, пророки дійсно говорять на цю тему — це все реально! Чому у це складно повірити, складно визнати? Тому, що це потребує віри! Є багато фактів, для визнання яких віра не потрібна. Наприклад, не потрібна віра, щоб визнати той факт, що люди голодують. Ви можете сісти в літак і полетіти до країни, де люди голодують. Не потрібна віра і для того, щоб визнати насильство над дітьми. Ми можемо надати можливість поговорити з ними. Але, щоб зібрати все воєдино - і наше сьогоднішнє страждання, і майбутнє життя, і сказати: «Зверніть увагу на те, що сьогоднішні страждання ще не такі страшні, які будуть у майбутньому». Ось на це потрібна віра! Більшості людей не хочеться вірити у страждання, і багатьом людям простіше закритися, забути про цю тему, про тему сучасних страждань, і про тему страждань майбутнього для того, щоб їм легше було радіти та насолоджуватися сьогодні.

Можливо, цей заклик насамперед стосується нашої культури, тому що не в усіх країнах люди живуть у такій розкоші, як ми, тому що не в усіх країнах людям надаються такі ж можливості, які є у нас. Тому нам насамперед слід звертати увагу на те, що відбувається у всьому світі. І я не говорю про крайнощі, тому що буває так, що люди впадають в паніку, не перестаючи боятися того, що відбувається в цій точці планети, а потім в іншій, так, що весь час і увага їх захоплена. І вже не залишається жодної можливості допомогти щось зробити, щоб виправити ситуацію. Потрібно мати необхідну інформацію, але треба молитись і розуміти, що Господь бажає від нас, як нам вчинити, у чому взяти участь. І, до речі, такі знання, і наша участь у праці по всьому світу допомагає нам благовістити й тут. Буває так, що невіруючі більше стурбовані тим, що відбувається у всьому світі,

ніж самі віруючі. А тому, коли люди бачать, що ми жертвуємо чимось заради праці в інших країнах, вони не проти послухати про те, чому ми займаємося цим служінням, заради чого, а найважливіше, заради Кого, оскільки тут ми говоримо, що цей наказ дав нам Сам Господь. Впевнений, що сучасним церквам слід звернути особливу увагу на велике доручення Господа. І в першу чергу нам з вами - лідерам і всім нашим віруючим потрібен здоровий баланс, щоб виконати всю волю Божу, щоб виконати все те, що лежить на серці нашого люблячого небесного Батька.